

THIS DOCUMENT HAS AN ENCLOSURE ATTACHED -

25X1A

FORM NO. 51-61
MAY 1949

CLASSIFICATION CONFIDENTIAL DO NOT DETACH

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

REPORT NO. [REDACTED]

INFORMATION REPORT

CD NO.

COUNTRY The Netherlands

DATE DISTR. 7 February 1950

SUBJECT Second Statutory Congress of the EVC

NO. OF PAGES 1

PLACE
25X1A REQUIRED

RETURN TO CIA LIBRARY

NO. OF ENCLS. 14
(LISTED BELOW)DATE OF
ACQUISITIONSUPPLEMENT TO
REPORT NO.

25X1X

1. Attached are 15 documents concerning the second statutory congress of the communist-dominated United Trade Union Central (Eenheids Vak Centrale - EVC).

25X1A

2. These documents are forwarded for your retention.

- Attachments:
- 1a: Report on the Second Congress of the EVC
 - 1b: Draft Resolution of the Second Congress of the EVC
 - 2: Objections of ANBZ Central Committee to the EVC Draft-Resolution and Answer of the EVC Central Committee to These Objections
 - 3: Fuller Statement of Attachment 2
 - 4: Youth Message
 - 5: Notes on the Congress Speech of Berend Blokzijl
 - 6: Address of Louis Saillant, Secretary-General of the WFTU
 - 7: Welcoming address of Moes, President of the Free Luxemburg Trade Union Movement and Address of J. Duchat, Secretary of the French CGT
 - 8: General Resolution
 - 9: Organizational Resolution
 - 10: Resolution Regarding Women's Work
 - 11: Action Program
 - 12: Peace Appeal
 - 13: EVC Statutes
 - 14: Internal Regulations

CLASSIFICATION CONFIDENTIAL

STATE	NAVY	NSRB		DISTRIBUTION															
ARMY	AIR	ORE	X																

FEB 13 1 45 PM '50

W/E

Next 13 Page(s) In Document Exempt

2e Congres van de E.V.C.

lijks uitvoerig over het conflict te worden ingelicht in vergaderingen en door middel van bulletins e.d. Alle besluiten moeten door de stakers in algemene vergadering en door stemming bij gewone meerderheid van stemmen genomen worden, waarbij zij volle vrijheid van discussie moeten hebben. De E.V.C.-leiders moeten steeds een standvastige houding aannemen en de strijders moed en vertrouwen geven. De E.V.C. moet bij elke wending in de strijd een advies geven in het belang van de arbeiders en kan niet volstaan met het aannemen van een Pilatus-houding, waarbij aan de arbeiders iedere leiding wordt onthouden.

Het congres wil er verder de nadruk op leggen, dat de betekenis van de stakingsuitkering niet mag worden overschat. Het is één der nog bestaande reformistische opvattingen, dat het succes van een Staking van de hoogte der uitkeringen afhankelijk is.

De stakers moeten financieel gesteund worden, doch deze steun behoort in de eerste plaats om het hen mogelijk te maken de strijd zo goed mogelijk vol te houden met de strikt noodzakelijke geldelijke steun.

Het is volkomen verkeerd om bij het besluiten tot een staking namens de E.V.C. hoge uitkeringen te beloven, in de hoop de staking daardoor sterker te maken. De kracht van de staking hangt af van de vastbesloten wil tot strijd van de arbeiders, van de goede organisatie van de strijd, de goede moraal van de strijders, hun oeffenvaardigheid en uithoudingsvermogen, ondanks een vaak sterke tegenstander.

Bij een goede organisatie zal ook de financiële kwestie naar behoren kunnen worden opgelost, doch daarbij moet niet het doel zijn alle ingezamelde gelden direct aan te wenden doch integendeel de stakers tot offervaardigheid en onderlinge saamhorigheid op te voeren. Het voeren van actie vergt in het algemeen offers en volgehige inzet van de betrokkenen.

Daartoe behoort ook het beveiligen van de staking tegen laster en leugen van de tegenstanders, tegen de „fluister-campagne” en het op ruime schaal voorlichten van de werkende bevolking over de strijd en zijn doeleinden.

In de huidige tijd ondervinden stakingen, die tegen een enkele of een groep ondernemers gericht zijn, de tegenstand van de gehele bezittende klasse en verpt zich de regering voor de ondernemers in de bres. Daartegen is het „Staken met gekruiste armen” niet voldoende. Een staking, die beperkt en passief wordt gevoerd, is van tevoren tot mislukking gedoemd.

Elke stakingsactie moet een beroep doen op de solidariteit der overige arbeiders, niet alleen voor financiële steun, doch ook voor het houden van sympathie-stakingen, protesten, deelname aan demonstraties der stakers en andere vormen van solidariteit.

E.V.C. de grootst mogelijke vakverenigings-democratie in acht genomen wordt en streng wordt toegepast.

Teneinde de invloed van de leden direct op de werkzaamheden van het hoogste uitvoerende orgaan van de E.V.C. te verzekeren, voorzien de nieuwe statuten en reglementen in een Landelijke Raad, die voor het merendeel uit arbeiders uit de bedrijven bestaat en door het Congres wordt gekozen.

Alle bonden en hun afdelingen moeten een krachtig medeleven van hun leden in alle zaken die onze strijd en organisatie betreffen bevorderen. Alle besluiten moeten in ledenvergaderingen genomen worden.

Er moet in de E.V.C. gestreefd worden naar minder bezoldigde bestuurders, door rationalisatie van het apparaat, en naar meer actieve onbezoldigde bestuurders.

Het Congres wijst alle bonden op de noodzakelijkheid om hun besturen aan de kritiek van de leden te onderwerpen. Voor de besturen moet uitsluitend als norm gelden: volledige instemming met doel en strijdwijze der E.V.C. de in de actie gebleken strijdvaardigheid, bekwaamheid en toewijding van hen die tot het vervullen van een functie in de E.V.C. geroepen worden.

Het Congres machtigt het hoofdbestuur met beslissing op te treden teneinde de uitvoering van deze richtlijnen te verzekeren, zonder aanzien des persoons of van persoonlijke belangen tegen bestuurders en functionarissen die tot bureaucratisme zijn vervallen, die hun plichten niet met volle inzet van hun krachten nakomen en hun functie als een „baan” in reformistische geest opvatten.

Het Congres verzoekt ook het hoofdbestuur om door betere en uitgebreider scholing steeds nieuwe krachten uit de rijen van de E.V.C. voor het vervullen van verantwoordelijke functies voor te bereiden.

Solidair met de Indonesische vrijheidsstrijd

HET congres van de E.V.C. spreekt opnieuw zijn scherp protest uit tegen de militaire onderdrukking en overheersing van het Indonesische volk door het Nederlandse groot-kapitaal.

Met verontwaardiging hebben de leden der E.V.C. kennis genomen van de brutale onderdrukking der vakverenigingsvrijheid en der rechten van de arbeiders in de door Nederlandse troepen bezette gebieden van Indonesië.

De E.V.C. hernieuwt zijn betuiging van solidariteit met de Indonesische vrijheidsstrijd en in het bijzonder met de Indonesische vakbeweging (S.O.E.S.I.) en belooft met meer kracht dan voorheen met hen tezamen te strijden voor de volledige zelfstandigheid van Indonesië.

Voor vrede en samenwerking tussen de volkeren

HET Congres spreekt zich met beslissing uit tegen de bewapeningskoorts en de oorlogsvorbereidingen, die door de arbeiders moeten worden betaald en waarvan zij reeds thans het slachtoffer zijn.

De E.V.C. karakteriseert het Atlantisch Pact als een der werktuigen tot het voorbereiden van een nieuwe wereldoorlog die onoverzienbare rampen over alle volkeren brengen zou.

Met vreugde kan worden geconstateerd, dat de krachten die voor de vrede zijn, overal groeien en een der belangrijkste daarvan is het Wereldvakverbond. Het Congres is ervan overtuigd, dat de internationale vakbeweging in staat is een doorslaggevend gewicht in de schaal te werpen om de oorlog te verhinderen. Zij is bereid alle daartoe door het W.V.V. ondernomen acties te steunen en alle daartoe genomen en te nemen besluiten met inzet van al haar krachten mede uit te voeren. De vrede is het hoogste goed van de arbeidersklasse, de oorlog is haar grootste vijand. De E.V.C. staat aan de kant van de vrede en is bereid tot samenwerking met alle organisaties en bewegingen, zonder onderscheid, die in dezelfde richting werkzaam zijn.

In dit verband is het Congres van mening, dat de E.V.C. een actief aandeel moet gaan nemen bij de viering van de dag, waarop wij onze broederlijke verbondenheid en solidariteit met de krachten van de internationale arbeidersklasse tot uitdrukking brengen, de Eerste Mei. Daartoe dienen Mei-comités te worden gevormd, die de mogelijkheid van samenwerking met alle organisaties moet bieden, die de Eerste Mei met ons in bovenbedoelde geest willen vieren.

Klaar voor de komende strijd

HET Congres stelt zich ten doel de rijen van de E.V.C. vaster aaneen te sluiten en onze vakcentrale in alle opzichten klaar te maken teneinde het hoofd te bieden aan de ernstige gevaren van crisis, loonsverlaging, werkloosheid, onttechting en oorlog, die de komende tijd in zich bergt.

De verantwoordelijkheid die deze taak op elk lid en op elk bestuurslid legt, is buitengewoon groot.

Zij houdt ook in de plicht om dag en nacht te werken aan de versterking en uitbreiding van onze vakvereniging, aan het werven van nieuwe leden, het verstevigen en verbeteren van de organisatie en het verhogen van de strijdbaarheid in onze rijen, die de E.V.C. in staat zullen stellen de haar gestelde opgaven met succes te volbrengen.

Voor een meer actieve en verbeterde organisatie

Teneinde de E.V.C. in staat te stellen haar taak ten voordele van de Nederlandse arbeidersklasse beter te vervullen, is een grondige verbetering van de organisatie van de werkzaamheden der E.V.C.-bonden dringend geboden.

Het ledenverlies van de E.V.C. is een deels aan de aanvallen van onze tegenstanders en de aantasting van de verenigingsvrijheid te wijten, doch ondanks dat zouden vele leden behouden zijn en zou de aanwerving van nieuwe leden groter kunnen zijn, indien het organisatieleven in de E.V.C. op een hoger peil stond, en de besturen beter voor hun taak zouden zijn berekend.

Het grootste ledenverlies leed de E.V.C. tengevolge van de laaghartige scheuringspoging der trotskisten en andere scheurmakers van het slag van T. van de Berg in Rotterdam. Doch ook in andere plaatsen en in andere bonden wroeten deze tegenstanders van de arbeidersklasse.

De trotskisten van de R.C.P., de Vlam-groep e.d. zijn principiële tegenstanders van elke vakorganisatie. Zij zijn tot de E.V.C. alleen toegetreden om er te wroeten en ondermijningswerk te verrichten, dat de reactie ten goede komt.

In conflicten tonen zij zich, ondanks hun radicale taal, de handlangers der ondernemers en brengen zij twijfel en verdeeldheid onder de stakers. Zij zijn tegenstanders van het Wereldvakverbond en van de solidariteit van de E.V.C. met de vakbonden van de Sowjet-Unie.

Toen in Maart 1948 op initiatief van Amerika in Londen een conferentie werd belegd, waar, gecamoufleerd door besprekingen over het Marshall-plan, een groot-scheepse aanval tegen het W.V.V. werd ingezet, was het Toon van de Berg, die in de L. Raad van de E.V.C. van oordeel was, dat onze organisatie aan deze conferentie moest deelnemen. Deze verwoede scheuringspogingen, zowel in het W.V.V. als in de nationale vakcentrales, zoals de oprichting van het O.V.B. in Nederland, de oprichting van de Force Ouvrière in Frankrijk, de opgeworpen moeilijkheden in de Italiaanse vakorganisatie enz., vielen samen met het opdringen van Amerika in West-Europa en met de daarmee gepaard gaande verscherpte maatregelen tegen de zelfstandige arbeidersorganisaties. De in 1949 doorgezette scheuring in het W.V.V. moet in dit verband worden gezien.

Het congres stelt met voldoening vast dat de meeste leden van de E.V.C. zich van de schadelijke elementen van het trotskisme en andere scheurmakers hebben bevrijd en acht het noodzakelijk met de grootste bereidheid de strijd tegen hen aan te binden in die bonden waar zij nog genesteld zijn.

De zuivering van de E.V.C. van deze funeste invloeden is de voorwaarde voor de groei en strijdbaarheid van onze vakorganisatie.

Verder acht het Congres het noodzakelijk, dat in de

Ontwerp-Resolutie van het

De huidige toestand

HET congres van de E.V.C. stelt vast, dat de sociaal-economische toestand zich in ongunstige zin voor de arbeiders ontwikkelt. De verhoging van de productie, die het vooroorlogse peil reeds ver heeft overschreden, komt aan het ondernemersdom ten goede, dat buitensporig hoge winsten maakt ten koste van het levenspeil der arbeiders. Grote bedragen uit de bedrijfsuitkomsten, die als reserves vastgehouden worden, worden niet in de industrie belegd, doch naar het buitenland en in het bijzonder naar Indonesië en Amerika uitgevoerd, zodat de industrialisatie geen uitbreiding ondergaat en de ons daardoor in uitzicht gestelde werkgelegenheid voor de Nederlandse arbeiders kleiner in plaats van groter wordt.

De loon- en prijspolitiek, die sinds het einde van de oorlog door de kapitalisten en de besturen van de Uniebonden ten uitvoer wordt gelegd, krijgt op deze wijze het karakter van een roofbouw op de gezondheid en het levenspeil der arbeiders; zij veroorzaakt een toenemende vermindering van de koopkracht van de werkende bevolking en heeft reeds tot een gebrek aan afzet van goederen op velerlei gebied geleid.

De militaire acties in Indonesië en de enorme uitgaven voor bewapening in verband met het Atlantische Pact en de voorbereiding van een derde wereldoorlog tegen de Sowjet-Unie, drukken als een loden last op de Nederlandse arbeidersklasse. De besturen van de Uniebonden, die de regering bij het ten uitvoer leggen van dit beleid steunen, offeren daar aan de lonen en arbeidsvoorwaarden, de woningbouw en de sociale voorzieningen op.

Het militarisme is de grote slokop, die het leeuwen-aandeel opeist van wat door de arbeiders wordt voortgebracht.

Crisis in het vooruitzicht

OORLOG en militarisme bepalen ook het economisch beleid in de naaste toekomst. Het is in dit token, dat de kapitalistische klasse pogingen doet om tot een economische samenvoeging van de West-Europese landen te komen, in de eerste plaats van België, Nederland en Luxemburg, de z.g. Benelux, welke samenvoeging het karakter van een oorlogseconomie zal dragen. Dit pogen is in strijd met het belang van de Nederlandse arbeiders bij de vrede en vormt voor hen ook een directe bedreiging met verdere verhoging van de kosten van levensonderhoud en vooral met massale werkloosheid.

Het Congres van de E.V.C. is dan ook van mening, dat de arbeiders in ons land zich in het aangezicht van een ernstige en langdurige economische crisis bevinden. De oorsprong van die crisis ligt in de voortdurende achteruitgang van de koopkracht der werkende bevolking bij toegenomen productie en invoer, terwijl de

reldoorlog door de arbeiders zelf is opgericht, in tegenstelling tot de confessionele vakorganisaties.

Tijdens de bezetting werd het N.V.V. in een „Arbeidsfront“ veranderd, waarbij het zijn karakter als vakorganisatie verloor en tot een aanhangsel van de bezettingsoverheid werd.

Na de oorlog werd het N.V.V. weliswaar formeel als vakorganisatie hersteld, doch zijn leiders, waarvan verscheidenen, ondanks hun collaboratie met de Duitse bezetting, in functie bleven, maken het N.V.V. verder tot een aanhangsel van de ondernemers-organisaties en de staat. Hun gedragslijn wordt, buiten de leden om, door de „Stichting van de Arbeid“, de Nederlandse regering en in grote mate zelfs door de Amerikaanse regering bepaald.

Daardoor komt het, dat het N.V.V., ondanks de groei in ledental na de oorlog, geen versterking van de positie van de arbeiders heeft gebracht. Dat is ook de oorzaak, dat het N.V.V.-bestuur steeds aan de zijde der ondernemers en der regering staat bij elke eis tot lotsverbetering der arbeiders en dat het, bij elk conflict, onveranderlijk met zijn eigen leden in botsing komt.

De kenmerken van een vakorganisatie zijn in de eerste plaats de zelfstandigheid ten aanzien van de ondernemers en de grondslag van de klassenstrijd.

Uit dit oogpunt beschouwd, is op dit moment de E.V.C. de enige, die als reële vakbeweging in Nederland optreedt.

Aanvallen op de Vakverenigingsvrijheid

OM die reden is de E.V.C. een doorn in het oog van de ondernemersklasse. Sinds het einde van de oorlog hebben de ondernemers, hun regering en hun Uniebesturen niets nagelaten om de E.V.C. te schaden, haar leden in de bedrijven ten achter te stellen en zelfs te broodroven en de E.V.C. van deelname aan sociale instellingen en collectieve arbeidscontracten uit te sluiten. Zij hebben ook hun toevlucht genomen tot pogingen om de E.V.C. van binnen uit te schaden, vanaf pogingen tot omkooprij van E.V.C.-kernleden tot aan de scheuring toe, zoals deze in Rotterdam en andere plaatsen door de trotskisten en andere scheurmakers is verwekt. Een en ander heeft tot ledenverlies geleid. Doch zij zijn er niet in geslaagd de E.V.C. van de kaart te vegen en het congres acht het ook zijn taak op alle mogelijke wijzen de E.V.C. in strijdbaarheid en organisatorische kracht te versterken, opdat zij in de komende tijd beter dan te voren voor de arbeidersbelangen op de bres zal blijven staan.

Een zeer ernstig gevaar dreigt de Nederlandse vakbeweging van de zijde van de „Publiekrechtelijke Bedrijfs-Organisatie“ (P.B.O.). Door middel hiervan pogen de ondernemers en de regering de vrijheid van vakorganisatie op te heffen en daarvoor de dwangorganisaties

een beroep te doen op de leden van de andere vakcentrales, in het bijzonder van het N.V.V., om hen voor te lichten en in de strijd voor hun arbeidsvoorwaarden aan te voeren.

De E.V.C. stelt vast, dat juist met het oog op de komende aanvallen, de verdeeldheid van de vakbeweging de grootste schade aan de arbeidersklasse toebrengt.

De stelselmatige politiek van verdeeldheid, door Kupers, Vermeulen, Suurhoff e.a. bedreven, is de grootste dienst, die zij aan de ondernemers bewijzen.

Nog misdadiger is hun optreden op internationaal terrein, waar zij het uittreden van het N.V.V. uit het Wereldvakverbond hebben doorgedreven, en zodoende de internationale verbondenheid der arbeiders hebben geschaad, ten gunste van de Amerikaanse oorlogsvoorbereiding.

Terwijl de E.V.C. trouw blijft aan het N.V.V. en alles in het werk stelt om de banden van solidariteit der Nederlandse arbeiders met de vakbeweging in de gehele wereld te versterken, blijft zij onveranderlijk streven naar de eenheid van de Nederlandse vakbeweging op de grondslagen van de zelfstandigheid, de vakbondsdemocratie en de klassenstrijd.

Terwijl zij dit doet, richt zij haar voornaamste kracht onder de huidige omstandigheden op het verwezenlijken van de eenheid van actie met alle georganiseerde en ongeorganiseerde arbeiders.

Bij elk conflict blijken de arbeiders tot deze eenheid van actie bereid te zijn en voegen N.V.V.-ers, Christelijken en Katholieken hun krachten tezamen met de E.V.C. Op deze weg zal de E.V.C. vastbesloten voortgaan en daarom is het nodig de resultaten, zowel als de toekomstige conflicten van onze vakbeweging in de achter ons liggende conflicten aan een onderzoek te onderwerpen.

De E.V.C. in de stakingen

HET congres spreekt zijn bewondering uit over de moedige wijze, waarop belangrijke groepen van de Nederlandse arbeiders in de periode sinds ons vorige congres strijd hebben gevoerd. Opvallend was het aantal stakingen en andere acties die uitbraken tengevolge van het opleggen van verslechtingen, zoals loonsverlaging en scherper stellen van het tarief, o.a. bij de N.D.S.M. en het bouwbedrijf Geel te Amsterdam; de veenbedrijven in Drente, de D.U.W.-objecten in Groningen (Slikken), de textielbedrijven in Twente en Nid-Brabant (Gemert), „Werkspoor“ in Amsterdam en de stucadoors in het gehele land.

In talrijke gevallen werden de verslechtingen afgeweerd in andere niet.

In vele acties werden directe verbeteringen afgedwongen. Dit was o.a. het geval bij de havenstaking in Amsterdam, die uitbrak als gevolg van een door de havenbaronnen opgelegde verslechtering in verband

export afneemt, zodat reeds een overproductie plaats vindt, terwijl er nog aan alles behoefte is. Verder ligt die oorsprong in de reeds ingezette crisis in Amerika, die zich nog sneller aan Nederland zal mededelen dan in 1929, omdat door het beleid van de regering en de Unie-bonds-besturen ons land door het Marshall-plan geheel aan Amerika is gekoppeld. De ondernemersklasse neemt de huidige omstandigheden reeds te baat om nieuwe, scherpe aanvallen op de levensstandaard van de arbeiders te ondernemen. Tot dusverre bestond die voornamelijk in het aantasten van de werkelijk verdiende lonen en de pogingen om de arbeiders tot het aanvaarden van de lager liggende lonen der collectieve contracten te dwingen, die buiten de E.V.C. om zijn afgesloten.

Ook werd in 1948 de eerste helft der subsidies op de levensmiddelen afgeschaft, wat tot een stijging van de kosten van het levensonderhoud leidde, die volgens de berekening van het N.V.V. f 250 gemiddeld per week per gezin bedroeg. Als tegenprestatie werd slechts de z.g. gulden van Joekes gegeven, die voor vele arbeiders in werkelijkheid slechts op een paar kwartjes neerkwam.

De nieuwe aanval bestaat in de afschaffing van de tweede 300 miljoen subsidies op de levensmiddelen, dertig procent huurverhoging en twee procent aftrek van het loon voor de werklozenkassen, die opgericht zullen worden en de door de arbeiders te betalen premie van ongeveer f 1.— per week als bijdrage in de kosten, verbonden aan de verplichte bedrijfspensioenfondsen. Bovendien worden in de bedrijven de tarieven verscherpt, zodat ook hier in werkelijkheid een grotere uitbuiting wordt toegepast.

Terwijl de werkloosheid toeneemt en de crisisverschijnselen steeds duidelijker zichtbaar worden, heeft de regering geen enkel plan, dat de tengevolge hiervan groter wordende armoede van de arbeiders beoogt tegen te gaan.

Het is de taak van de E.V.C. de Nederlandse arbeiders in beweging te brengen om deze aanval af te slaan. De eisen die zij daarbij stelt zijn: tegen elke vorm van loonsverlaging, voor loonsverhoging!

Een premievrije werklozenvoorziening, het scheppen van werkgelegenheid en geen werkverschaffing!

Het congres vestigt de bijzondere aandacht van onze vakcentrale op het streven naar verbetering der arbeidsvoorwaarden van de vrouwen en de jeugd en voor de gelijkstelling van lonen en andere arbeidsvoorwaarden met de mannen bij gelijkwaardige arbeid.

De toestand van de Nederlandse vakbeweging

BL het beoordelen van de huidige ontwikkeling van de vakbeweging, verdient het N.V.V. de meeste aandacht, omdat deze organisatie vóór de eerste we-

in de geest van het corporatieve stelsel en het Duitse „Arbeitsfront” in de plaats te stellen.

De P.B.O. heeft voornamelijk ten doel de opperbeerschappij van de grote trusts en ondernemingen te versterken ten koste van de kleine ondernemers. Daarbij stelt zij zich tot taak de E.V.C. uit te schakelen en haar leden door de nood in hun gezinnen te dwingen tot de „erkende” vakorganisatie toe te treden. De ondernemers hopen door deze verenigingsdwang de arbeiders aan handen en voeten te binden, om ongehinderd de verslechteringen en de verscherpte uitbuiting, die door de crisis nog zullen worden verergerd, op hen toe te passen. Daarbij zouden zij dan van hun enige zelfstandige leiding en organisatie, de E.V.C., beroofd worden.

Het congres van de E.V.C. is diep doorgedrongen van de ernst van dit gevaar. Doch niet om er zich bij neer te leggen, doch om met nog grotere kracht de strijd van alle arbeiders en alle vakverenigingsleden te organiseren voor de vrijheid van vereniging en staking, ter bescherming van hun levensvoorwaarden.

De E.V.C. heeft getoond, op de juiste wijze de strijd tegen deze worgwetten te kunnen aanbinden. Het buitengewoon congres, dat in October 1948 plaats vond, was een prachtige demonstratie van strijdwill der Nederlandse arbeidersklasse. Tienduizenden arbeiders, ook buiten de rijen van de E.V.C., werden door dit congres en door de wijze van voorbereiding hiervan, op de hoogte gebracht van de werkelijke betekenis van de P.B.O. Het is noodzakelijk, het hierdoor geschapen brede platform van strijd uit te breiden en alles te doen om meer anders- en niet-georganiseerden tegen de P.B.O. te mobiliseren. Dit is vooral nodig, omdat de reactie reeds lange tijd bezig is de P.B.O. in de praktijk toe te passen, hetgeen blijkt uit de aanslagen op de vakverenigingsvrijheid, pogingen om de bestaande bedrijfskernen te liquideren of haar elke werkelijke betekenis te ontnemen, de stakingen met alle middelen tegen te gaan, enz.

Maar de Nederlandse arbeiders hebben zich zelf tijdens de bezetting niet in het „Arbeitsfront” laten dwingen, zij zullen ook de P.B.O. weten te voorkomen, en wanneer zij toch zou worden ingevoerd, te doorbreken en te vernietigen.

De eenheid van actie

HET congres van de E.V.C. draagt het hoofdbestuur op alle maatregelen te nemen en acties voor te bereiden om de E.V.C. tegen deze aanvallen te verdedigen, te beschermen en organisatorisch te verstevigen. Dit niet alleen in het belang van haar leden, doch in het belang van alle Nederlandse arbeiders, hoe ook georganiseerd dan wel ongeorganiseerd. De E.V.C. heeft in de Nederlandse vakbeweging de rol van motor te vervullen. Zij heeft tot taak voortdurend

met het ploegenstelsel. Ook de arbeiders werkzaam bij de H.T.M. in Den Haag wisten door staking verbeteringen te verkrijgen.

Dit was eveneens het geval bij vele andere conflicten, die gevoerd werden ter verbetering van het levenspeil. Het congres is echter van oordeel dat, waar de E.V.C. niet door de ondernemers en de overheid als onderhandelings-partner erkend wordt, het succes van een door haar geleide actie veelal eerst later tot uiting komt, en dan op uitbuiting van de Unie-besturen wordt geschreven, zoals b.v. het geval was bij het Amsterdamse Havenbedrijf, waar de arbeiders na staking f 2.64 per week loonsverhoging ontvingen.

Vaak zijn ook successen niet direct aanwijsbaar, doch heeft de strijd tot resultaat dat de ondernemers van nieuwe plannen tot verslechteringen moeten afzien en ook vaak verbeteringen geven in andere bedrijven, ten einde daar stakingen te voorkomen.

Stakingsstrijd is dus nooit zonder resultaat, wanneer deze goed geleid en gevoerd wordt. Ook als de ondernemer hardnekkig blijft, is de strijd toch een waar-schuwing tot de ondernemers en de regering gericht. Indien de arbeiders zonder verzet, dat niet altijd de vorm van staking behoeft aan te nemen, verslechteringen zouden slikken, zouden zij spoedig weerloos aan hun vijanden uitgeleverd zijn. Verzet maakt de arbeiders van hun kracht bewust en in de strijd overtuigen zich de Uniebondsleden van de noodzakelijkheid der eenheid en ontdekken zij dat de E.V.C. hun enige bondgenoot is.

Het is daarom ook nodig, dat de organisatie van de E.V.C. steeds voor de strijd paraat is.

Daaraan heeft in het verleden veel gemankerd. Tientallen stakingen kwamen voor de betrokken bonden „onverwacht”, terwijl de conflicts-stof reeds maandenlang voorhanden was.

Onze besturen waren vaak niet op de hoogte van de situatie en de ophanden zijnde verslechteringen in bepaalde bedrijven, al was de E.V.C. daar sterk vertegenwoordigd.

Eerst als de staking door de arbeiders zelve tot een feit werd gemaakt, plaatste de E.V.C. zich er achter. Doch er zijn ook gevallen, waarin bestuurders poogden stakingen tegen te houden of te remmen, zoals b.v. met leden van het hoofdbestuur van de E.V.C.-transporthet in de Amsterdamse havenstaking, met die van E.V.C.-metaal bij de stakingen bij de N.D.S.M. en met bouwvak bij de stucadoors het geval was.

Het Congres stelt vast dat er in de E.V.C. nog een mistische ingesteldheid aanwezig is, waardoor de E.V.C. het vertrouwen van de arbeiders kan verliezen. Indien tot staking besloten wordt, moet de E.V.C. met hart en ziel leiding aan geven en alles doen om de overwinning te behalen.

Die leiding mag niet op bureaucratische wijze buiten de betrokken arbeiders om gegeven worden.

Tijdens stakingen dienen alle betrokken stakers dage-

Commentaar A.N.B.Z.-bestuurders

Approved For Release 2001/12/19 : CIA-RDP83-00415R004200060004-4

Omtrent de ontwerp-resolutie voor het tweede congres van de Eenheidsvakcentrale bestaat bij ondergetekende hoofdbestuurders van de A.N.B.Z. de mening, dat deze in haar huidige vorm niet kan worden ondersteund. Ook achten zij de ontwerp-resolutie voor de leden der A.N.B.Z. niet aanvaardbaar, daarbij vooropstellende, dat vóór het congres door de leden amendementen kunnen worden ingezonden.

Alhoewel ondergetekenden de mening van samenstellers — in dit geval het hoofdbestuur der E.V.C. — niet delen, hebben zij er mede ingestemd dat naast de bezwaren van onze kant, het hoofdbestuur van de E.V.C. het volste recht heeft zijn mening ten overvloede nogmaals weer te geven. Enkele der bezwaren geven wij hierbij weer:

De ontwerp-resolutie spreekt van: De militair acties in Indonesië en de enorme uitgave voor bewapening in verband met het Atlantische Pact en de voorbereidingen van een derde wereldoorlog tegen de Sowjet-Unie, enz.

Onze mening is, dat de woorden „en de voorbereidingen van een derde wereldoorlog tegen de Sowjet-Unie“ geheel moeten vervallen, omdat wij er niet van overtuigd zijn dat er een derde wereldoorlog tegen de Sowjet-Unie wordt voorbereid. Wij staan op het standpunt dat wij oorlog verafschuwen en dat wij geen oorlog wensen tegen welke Staat dan ook.

Bij „Crisis in het vooruitzicht“ staat, dat de West-Europese economische samenvoeging en

speciaal de Benelux het karakter van een oorlogseconomie zal dragen.

Naar onze mening is een toekomstige „oorlogseconomie“ genaamd Benelux iets, dat alle grond mist. Zelfs als stootblok tussen twee grote mogendheden hebben deze drie landen niets te betekenen.

Ook verzetten wij ons tegen het weren van „trotskisten en andere scheurmakers“. Een vereniging die openstaat voor alle werkers, ongeacht levens- of wereldbeschouwing, kan geen enkele werker, van welke groepering dan ook, uitsluiten. Wel kunnen wij ons verenigen met het buitensluiten van elementen die bewezen hebben vijanden der arbeidersklasse te zijn, hetgeen op grondslag der Statuten kan geschieden.

In „De E.V.C. en de stakingen“ wordt naar onze mening teveel nadruk gelegd op „staking“. Wij menen daarentegen dat meer klem gelegd moet worden op het voeren van strijd, noodzakelijk tot verbetering van lonen en sociale rechten. Deze strijd kan in vele vormen worden gevoerd, doch zowel de leden als de besturen moeten, ingeval van staking, duur en tijdstip in nauw overleg bepalen.

Alhoewel ook ons streven is een groot en machtig W.V.V., mogen wij als zeelieden onze ogen niet sluiten voor het feit dat genoeg alle organisaties van belangrijke zeevarende mogendheden zijn uitgetreden en doende zijn een nieuw internationaal vakverbond te stichten.

Hoe graag wij dit ook anders hadden gezien,

de feiten liggen er en wij zullen hiernede houden. Het is daarom niet voldoende om alle door het W.V.V. te ondernemen acties voor de vrede te ondersteunen, doch ook die acties die uitgaan van arbeidersbewegingen, die niet bij het W.V.V. zijn aangesloten.

De viering van de 1 Mei-dag, hoe begrijpelijk overigens, zullen wij moeten overlaten aan de leden en ondergetekenden verklaren zich tegen het vormen van Mei-comités. In andere landen wordt deze 1 Mei-dag ook door confessionele arbeiders gevierd. In Holland ligt dit anders en zolang als deze toestand bestaat, zullen wij ons algemeen karakter moeten handhaven.

De mogelijkheid van samenwerking met alle organisaties wijzen wij af na de verklaring van het hoofdbestuur der Eenheidsvakcentrale, waarin duidelijk gezegd werd „progressieve“ organisaties en dat daarmee natuurlijk niet de organisaties bedoeld zijn, die direct of indirect met de Partij van de Arbeid in verbinding staan.

Kameraden, belegt overal vergaderingen en bespreek deze ontwerp-resolutie. Geef ons onomwonden uw oordeel, dat aan het tweede congres van de Eenheidsvakcentrale zal worden voorgelegd. Zendt vergaderingsverslagen in aan het Secretariat der E.V.C., Vondelstraat 54 te Amsterdam, en stelt het bestuur der A.N.B.Z. hiervan op de hoogte, waarbij vermelding alleen van het aantal handtekeningen voldoende is.

R. ZWART

J. F. BLANKENZEE

A. G. HOITING

CONFIDENTIAL

Antwoord Hoofdbestuur E.V.C.

HET tweede congres der E.V.C. van 31 Augustus tot 3 September a.s. vindt plaats in een tijd, die gekenmerkt wordt door grote spanningen op vele gebieden, waarbij de zich reeds duidelijk aftekenende economische crisis en de intensieve oorlogsvorbereiding wel de grootste aandacht van de arbeiders vragen.

Daarom is ons a.s. congres voor de gehele Nederlandse arbeidersklasse van enorme betekenis en heeft het hoofdbestuur van de E.V.C. een resolutie ontworpen, welke niet alleen aan het congres, doch aan alle arbeiders voorgelegd wordt als uitgangspunt voor het gezamenlijk vaststellen van de grondslagen, waarop in de komende periode de strijd van de arbeiders gevoerd en het werk van de organisatie verricht zal worden.

Elk lid heeft het recht een andere mening over enig onderdeel van de ontwerp-resolutie te verdedigen en aan het congres voor te leggen. Hierop maken hoofdbestuurders van bonden natuurlijk geen uitzondering. Bij het be-

oordelen, aanvullen en critiseren van de ontwerp-resolutie van het hoofdbestuur van de E.V.C. moeten naar onze mening de leden, bestuurders en hoofdbestuurders der bonden in rechten op één lijn worden gesteld en aan allen dezelfde mogelijkheden worden geboden.

Enkele hoofdbestuurders van de A.N.B.Z. menen evenwel hun mening tegelijkertijd met de resolutie ter beoordeling aan de leden van deze bond te moeten voorleggen. In plaats van door middel van voorstellen of op andere wijze hun mening op het congres te brengen. Zelfs hebben zij het al of niet verzenden van de resolutie hiervan afhankelijk gesteld. Wij achten dit een onjuiste opvatting over vakbondsdemocratie, waarop de vinger gelegd dient te worden.

Tenslotte de kameraden ter zee met hun beperkte informatie- en vergadermogelijkheden zoveel mogelijk ter wille te zijn en hen bij de voorbereiding van het E.V.C.-congres actief in te schakelen, is het gewenst zeer in het kort enige opmerkingen te maken naar

aanleiding van het commentaar dat op enkele onderdelen afwijkt van de ontwerp-resolutie.

DE kameraden Zwart, Blankenzee en Hoiting zijn van oordeel, dat wij ons tegen elke oorlogsvorbereiding moeten verklaren. Hiernede zijn wij het eens. Zij bevestigen, dat zoals in de resolutie wordt gezegd, enorme bedragen voor bewapening worden uitgegeven in verband met het Atlantisch pact. Doch zij beweren er niet van overtuigd te zijn, dat dit voorbereidingen zijn voor een derde wereldoorlog, die tegen de Sowjet-Unie gericht is. Zij erkennen dus, dat het gevaar voor een derde wereldoorlog aanwezig is. Indien dit het geval is, dan heeft de vakbeweging de plicht te onderzoeken, tegen wie of tegen welke staten die oorlogsvorbereidingen worden getroffen.

Wij kunnen het met de kameraden eens zijn, dat de oorlogsvorbereidingen die worden getroffen, niet alleen tegen de Sowjet-Unie, maar tegen de volkeren van Oost-Europa in het algemeen zijn gericht. De Sowjet-Unie is

van al deze landen de sterkste macht en tegen haar in het bijzonder richt zich dan ook om die reden de enorme oorlogsvoorbereiding. Wij kunnen de ogen niet sluiten voor de overvloed van bewijzen en openlijke uitlatingen op dit punt. Churchill heeft het sein gegeven in zijn rede te Fulton in 1946. Na hem hebben tientallen andere oorlogshitlers steeds brutaler uitgesproken: de Sowjet-Unie moet vernietigd worden. „Het Vrije Volk" heeft gesproken over de nieuwe IJssel-linie als uitvalspoor tegen de Sowjet-Unie en het inzetten van vele Nederlandse lichten in een West-Europees miljoenenleger (onder Amerikaans-Brits commando!) tegen de Sowjet-Unie. Bovendien kan het een ieder bekend zijn, dat enige maanden geleden generaal Krüls in een geheime legerorder een onderzoek gelastte naar diegenen, die de Russische taal machtig zijn. Bij niemand behoort er twijfel te bestaan, dat de oorlogsvoorbereidingen in de eerste plaats tegen de Sowjet-Unie zijn gericht.

Moeten wij, die geen oorlog wensen, zwijgen over de oorlogsvoorbereidingen, die in alle openlijkheid en zonder omwegen door de aartsvijanden van de arbeiders tegen de Sowjet-Unie getroffen worden?

Moeten wij, die niet op één hoop gegooid wensen te worden met de oorlogshitlers, zoals het P.v.d.A.-lid en voorstander van het Atlantische Pact Mr. Burger het enige tijd geleden zei, ons bij de oorlogsvoorbereidingen neerleggen en struisvogelpolitiek gaan voeren?

Bij vele kameraden bestaat de vrees, dat hun organisatie door het noemen van de Sowjet-Unie als een communistische organisatie zal worden gebrandmerkt. Dit mag echter geen reden zijn om de arbeidersklasse inzake de oorlogsvoorbereidingen niet op de juiste wijze voor te lichten. De praktijk heeft geleerd, dat elke organisatie, die in het belang van de arbeidersklasse optreedt, onmiddellijk als een „communistische" organisatie wordt bestempeld. Het zou misdadig zijn, indien de Eenheidsvakcentrale, om die redenen geen juist beeld over de oorlogsvoorbereidingen zou geven. Wij zouden daardoor onze plicht verzaken en zelfs medeplichtig worden aan de allergrootste misdaad tegenover de mensheid.

De mening van onze vrienden, dat de Benelux, als bestaandeel van de West-Europese Unie en het Atlantische Pact, geen onderdeel van de oorlogseconomie zou zijn, vloeit o.i. voort uit dezelfde kortzichtigheid. Zij opperen als hun mening, dat deze drie landen als stootblok tussen de twee grote mogendheden niets hebben te betekenen. Zij verzuimen daarbij deze twee grote mogendheden te noemen, waardoor het zeer raadselachtig wordt, wat zij bedoelen. Er is geen sprake van, dat de Benelux-landen als stootblok dienst moeten doen, integendeel, in onze resolutie wordt vastgesteld, dat oorlog en militarisme de economie van de West-Europese landen bepalen en dat deze landen niet gelegen zijn tussen twee mogendheden, maar deel uitmaken van het West-Europese blok, dat een taak is toebedeeld in de oorlogsvoorbereidingen.

Verder verzet het commentaar zich tegen het

weren van trotskisten en andere scheurmakers, waarbij wordt opgemerkt, dat onze organisatie dient open te staan voor alle werkers. Op grond van de Statuten moet het mogelijk zijn, vijanden van de arbeiders te verwijderen. Ook hiermede zijn wij het volkomen eens. Indien men echter gaat onderzoeken, wie deze vijanden van de arbeiders zijn, die doelbewust in onze organisatie zijn binnengedrongen, komt men tot de ontdekking, dat al deze lieden komen uit het kamp van de trotskisten, R.C.P. en Vlamgroep.

Deze elementen zijn principieel tegenstanders van de vakorganisatie. Hun toetreding heeft alleen tot doel de organisatie uit te hollen, de leiding in discredit te brengen, verwarring te stichten bij de arbeiders, wantrouwen en wankeelmoedigheid te kweken. Dit is een bijzondere soort misdadigers, die wel scherp onderscheiden moeten worden van mensen, die op loyale wijze een andere mening naar voren brengen. En juist ter wille van deze scherpe onderscheiding is het noodzakelijk deze gevaarlijke vijanden van de organisatie bij de verzamelaars, trotskisten te noemen. Dit houdt geen teken achterstelling van enige politieke richting in. Trotskisme is geen politieke stroming, het is een verzameling van bewijste afbrekers en scheurmakers, die de waardering oogsten van de reactie, in wier opdracht zij optreden. Daarom spreekt onze resolutie over de noodzakelijkheid van optreden tegen Trotskisten van het slag van Toon van den Berg, die, zoals bekend is, in Rotterdam en elders in het land, de E.V.C. en daardoor de arbeidersklasse door zijn scheuringspogingen ernstige schade heeft toegebracht.

De bewering dat te veel de nadruk wordt gelegd op stakingen en niet voldoende aandacht wordt besteed aan andere vormen van strijd is een onjuiste beoordeling van de resolutie, die slechts de zwakte en de tekortkomingen, die in de stakingen zijn voorgekomen, aan critiek onderwerpt, ten einde ons voor een herhaling van gemaakte fouten in de toekomst te wapenen.

De mening van de genoemde bestuurders, dat „de duur en het tijdstip van stakingen" in nauw overleg moeten worden „bepaald" is van elk juist inzicht in de strijd van de arbeidersklasse onthoofd. De zeelieden, die in 1946 13 weken lang in een heldhaftige strijd stonden, zullen het met ons eens zijn, dat het in dit geval evenals in andere gevallen, niet mogelijk was bij voorbaat te bepalen hoe lang een staking moet duren.

De arbeiders staken niet voor hun plezier, alleen om een „bepaalde" tijd maar eens niet te gaan werken, doch stakingen zijn een product van de maatschappelijke verhoudingen waaronder wij leven, en het bewustzijn van het werkende volk. De duur van het conflict is van vele factoren afhankelijk, zoals eensgezindheid van de arbeiders, bereikte resultaten, macht van de werkgever, enz.

Het ondersteunen van alle acties van het Wereldvakverbond is een vanzelfsprekende plicht voor de E.V.C. Hiermede wordt onze trouw aan het internationale bolwerk van de arbeidersklasse, waarbij de E.V.C. is aangeslo-

ten, bevestigd. Dit sluit niet uit, dat ondersteuning van acties van andere organisaties in bepaalde gevallen ook op onze weg kan liggen.

Onze vrienden beweren, dat hun streven gericht is op een groot en machtig Wereldvakverbond. Hun streven loopt dus parallel met dat van de Eenheidsvakcentrale, die de ogen niet sluiten wil voor het feit, dat veel organisaties van belangrijke zeevarende mogendheden uit het Wereldvakverbond zijn getreden. Wat echter in het commentaar niet wordt meegedeeld is, dat dit uittreden plaats heeft gevonden, zonder dat de leden van deze organisaties hiervoor hun toestemming hebben gegeven, zoals o.a. het geval was met het uittreden van het N.V.V. uit het Wereldvakverbond.

Over de 1 Mei-viering merken onze kameraden op, dat zij tegen het vormen van 1 Mei-comités zijn, waarvoor de E.V.C. zich in de resolutie uitspreekt. Zij doen dit op grond van het algemene karakter van de E.V.C. Wij kunnen niet inzien, dat dit algemene karakter op enige wijze aangetast wordt. Niemand van de leden kan verplicht worden aan de Mei-viering deel te nemen. Dan mag ook niemand van de leden verhinderd worden desgewenst aan de Mei-viering deel te nemen door een actief aandeel in de voorbereiding. Hoewel in dit verband in de ontwerp-resolutie niet gesproken wordt van progressieve organisaties kunnen we uit de woorden van onze vrienden niets anders lezen dan dat ze bevreesd zouden zijn, dat de Partij van de Arbeid niet voor eventuele samenwerking in aanmerking komt.

Het kan inderdaad moeilijk worden tegengesproken, dat de leiders van de Partij van de Arbeid en van het N.V.V. hun politieke ondergeschikt maken aan de belangen van de ondernemers. Toch zijn in deze Partij zowel als in het N.V.V. in de voorafgaande jaren veel plaatselijke bestuurders bereid geweest samen te werken met de Eenheidsvakcentrale om de 1 Mei-viering te organiseren, hetgeen in verschillende kleinere gemeenten van het land het geval is geweest.

Daar het ook in Nederland voor de oorlog tot de traditie van de Vakbeweging behoorde om aan de organisatie van de 1 Mei-viering deel te nemen, willen wij, mede gesteund door deze ervaringen, die weg verder inslaan, hetgeen ten goede zal komen aan de nauwere samenwerking tussen anders- en ongeorganiseerden. Dit stemt volkomen overeen met ons beginsel alle krachten van de arbeidersklasse, zowel nationaal als internationaal, aaneen te smeden.

Kameraden, wij spreken de hoop uit, dat door dit bijvoegsel, ondanks de ongebruikelijke vorm van polemiek tussen bestuurders van de A.N.B.Z. en het hoofdbestuur van de E.V.C. toch de basis is gelegd voor een vruchtbare discussie ter voorbereiding van ons congres. Wij onderschrijven de oproep, vervat in de laatste alinea van het commentaar der A.N.B.Z.-bestuurders en nemen onvoorwaardelijk aan, dat zij van deze beknopte weergave even ernstig kennis zullen nemen als vele andere kameraden op zee, voor wie de toelichting is gegeven.

25X1C

Approved For Release 2001/12/19 : CIA-RDP83-00415R004200060004-4

Next 4 Page(s) In Document Exempt

Approved For Release 2001/12/19 : CIA-RDP83-00415R004200060004-4

De Jeugdboodschap

**AAN HET CONGRES VAN DE
EENHEIDSVAKCENTRALE,
AAN ALLE NEDERLANDSE WERKERS,**

Wij, jonge arbeiders en arbeidsters uit alle delen van het land, uit Limburg en Groningen, uit Amsterdam en Enschede, uit vele steden en dorpen.

Wij, die werken in textielbedrijven, op de scheepswerken, in de voedingsindustrie, in de landbouw en in de mijnen, wij zijn bijeengekomen op de DAG VAN DE WERKENDE JEUGD!!

Wij zijn bijeengekomen om te getuigen van hetgeen ons bezield!!

Vandaag — op de DAG VAN DE WERKENDE JEUGD — getuigen wij van onze onverzettelijke wil strijd te voeren voor verbetering van ons bestaan, voor verhoging van de lonen. Wij, jonge werkers, zijn goedkope arbeidskrachten. Niet omdat we minder kunnen, niet omdat we minder weten, maar alleen omdat we jong zijn. Daarom geven de bezitters aan jonge arbeidskrachten de voorkeur boven oudere. Hun winsten worden daardoor extra hoog!

De bezitters gebruiken de jeugd echter niet alleen voor het maken van extra hoge winsten; zij willen de jeugd ook gebruiken om deze winsten te verdedigen, desnoods met haar leven. Daartoe stuurden zij 120.000 jonge Nederlandse werkers naar Indonesië. Vandaag demonstreren wij — op deze DAG VAN DE WERKENDE JEUGD — tegen de pogingen van de ondernemers om de jeugdigen als loondrukkers te gebruiken, om jonge werkers te dwingen het uniform aan te trekken voor de verdediging van de belangen van deze ondernemers.

Vandaag — op de DAG VAN DE WERKENDE JEUGD — getuigen wij van ons diep verlangen naar de eenheid van alle Nederlandse werkers. Wij leerden, dat de bestuurders van de Unieorganisaties tegenstanders zijn van de strijdende arbeidersjeugd. Dat leerden wij elke keer weer, wanneer wij strijd voerden voor onze rechtvaardige eisen. Wij leerden echter ook, dat de jonge N.V.V.-ers, jonge K.A.B.-ers, jonge C.N.V.-ers onze kameraden zijn. Dat bewijst ons ook deze DAG VAN DE WERKENDE JEUGD, waarop wij bijeen zijn met E.V.C.-ers, met ongeorganiseerde en anders-georganiseerde makers.

Vandaag — op de DAG VAN DE WERKENDE JEUGD — demonstreren wij onze liefde voor de vrede, onze haat tegen de oorlog. Wij weten, dat er enkele kleine groepen mensen zijn, die de oorlog wensen, omdat zij er voordeel bij hebben. Wij weten echter ook, dat het machtige Wereld Vak Verbond één van de sterkste vredeskrachten is, die door deze kleine groepen oorlogsstokers gecreëerd worden als de dood. Wij demonstreren vandaag voor de vrede met alle volkeren, voor de versterking van het W.V.V. Vandaag — op de DAG VAN DE WERKEN-

DE JEUGD — zeggen wij tegen alle Nederlandse werkers:

De werkende jeugd bewees haar plaats in deze strijd vandaag te zijn. Dat bewijs leverden de slakers en slaaksters van de Amsterdamse sigaretten fabrieken, van de Zaanse voedingsbedrijven, van de Twentse textielindustrie.

Dat bewijst ook de acties voor drie weken vakantie.

De strijd van de ouderen is onze strijd. De strijd van de jeugd en de strijd van de ouderen is één en ondeelbaar.

Wij — de Nederlandse jonge werkers, die tezamen bijna 1/3 deel van alle Nederlandse arbeiders vormen — wij beloven op deze DAG VAN DE WERKENDE JEUGD alle krachten te zullen inspannen om de strijd van de werkende bevolking voor haar eisen nog beter te ondersteunen!

In het bijzonder zullen wij strijden voor verwerkelijking van de volgende eisen, die de werkende jeugd aangaan:

1. Voor verhoging van de jeugdlonen; voor verlaging van de leeftijdsgrens waarop vol loon wordt uitbetaald; voor gelijk loon voor gelijkwaardige arbeid voor jongen en meisje!
2. Voor verplichte opneming van gedemobiliseerden in hetzelfde bedrijf, waar zij werkten, voordat zij gedwongen werden in het leger te gaan; voor verhoging van de demobilisatie-toelage.
3. Voor drie weken betaalde vacantie voor de jeugd tot en met 21 jaar.
4. Voor gratis vakscholing tijdens werktijd met doorbetaling van het loon.

Wij weten, dat we in de actie voor deze eisen kunnen slagen. Achter ons immers staat de gehele Nederlandse werkende jeugd, die deze eisen uit het hart gegrepen zijn.

Achter ons staat de EENHEIDSVAKCENTRALE, de enige vakbeweging in Nederland, die met alle krachten opkomt voor de verdediging van de belangen van alle werkers, ook van de werkende jeugd. De E.V.C. is daarom de enige vakbeweging voor de jeugd.

Wij — jonge arbeiders en arbeidsters, deelnemers en docenten aan de DAG VAN DE WERKENDE JEUGD — wij begroeten het congres van de E.V.C. en spreken ons volste vertrouwen uit, dat zijn besluiten in het belang van alle werkers zullen zijn.

Wij roepen de hele Nederlandse jeugd op alle krachten in te spannen, om deze eisen werkelijkheid te doen worden, om zich in te zetten in de strijd voor een gelukkige toekomst, voor een wereld vrij van vrees en gebrek.

25X1A

Approved For Release 2001/12/19 : CIA-RDP83-00415R004200060004-4

Next 28 Page(s) In Document Exempt

Approved For Release 2001/12/19 : CIA-RDP83-00415R004200060004-4

OPROEP

van het tweede Congres der E.V.C.

Aan alle vrienden van de vrede

Het tweede Congres der E.V.C. stelt met ongerustheid vast, dat terwijl de wonden, die de tweede wereldoorlog in ons volk en onze steden en dorpen heeft geslagen, nog niet zijn geheeld, wederom een nieuwe wereldoorlog wordt voorbereid.

Militaire blokken worden gevormd, de bewapeningswedloop is in volle gang, militaire steunpunten worden aangelegd, pers, radio en politici prediken haat tussen de volkeren en voeren propaganda voor een nieuwe oorlog.

De oorlogspolitiek van de laatste tijd vond, naar de mening van het Congres der E.V.C., een bijzonder duidelijke uitdrukking in het Atlantisch Pact, dat blijkens de uittalingen en daden van zijn deelnemers een oorlogspact is tegen de Sovjet-Unie, de landen van Oost-Europa, de voor hun vrijheid strijdende onderdrukte volkeren en tegen alle andere vredelievende krachten.

Wanneer de aanstichters van een nieuwe wereldoorlog er in zouden slagen hun plannen te verwezenlijken, zou onoverzienbare ellende en leed het deel zijn van ons gehele volk.

Daarom is de verdediging van de vrede niet een aangelegenheid van één organisatie of partij. Het is een zaak van allen, die door de gevaren van een nieuwe oorlog worden bedreigd: van Katholieken, arbeiders en geleerden, gelovigen en ongelovigen, werkers van hoofd en hand. Allen zouden bij de huidige stand van de oorlogstechniek in gelijke mate door de verschrikkingen van de moderne oorlogvoering worden getroffen.

Daarom richten wij deze oproep tot allen, die voor de vrede zijn, om samen te werken voor het afwenden van een nieuwe oorlog. Hierbij mogen verschillen van opvatting op allerlei gebied geen beletsel zijn.

De E.V.C. heeft haar eigen mening en behoudt zich het recht voor deze bekend te maken. De zaak van de vrede is echter niet alleen een zaak van de leden der E.V.C. De oorlog kiest niet alleen onder hen zijn slachtoffers. De atoombom kijkt niet, of iemand lid is van de E.V.C., het N.V.V., de K.A.B. of de C.N.V.

De Vrede is een zaak voor allen

Uitgaande van deze gedachte werkte de E.V.C. mede aan het welslagen van het machtige Wereld Vredes Congres te Parijs, dat een diepe indruk in de gehele wereld heeft gemaakt en wezenlijk heeft bijgedragen tot de ontspanning in de internationale betrekkingen die er op volgde. Uitgaande van onze wil tot onvoorwaardelijke samenwerking voor de Vrede schaaft de E.V.C.

zich achter het voorstel van het Wereldvakverbond en het Permanente Comité voor de Vrede om

DE 2e OCTOBER

te maken tot een

Internationale Vredesdag

waarop in alle landen ter wereld honderden miljoenen uiting zullen geven aan hun vurige wil:
OM DE VREDE TE BEWAREN.

Wij richten ons met deze oproep tot allen, die het uitbreken van een nieuwe wereldbrand willen verhinderen, die menen, dat de geschillen in de wereld door vreedzame middelen moeten en kunnen worden opgelost en niet door gewapend optreden, die, om welke reden dan ook de vrede willen behouden, om gezamenlijk op deze dag te

demonstreren tegen de oorlog

en met dit doel in de bedrijven en kantoren en op het land

anti-oorlogscomité's

te vormen, die de organisatie van deze manifestatie tesamen met alle vredelievende krachten, ter hand kunnen nemen.

Voorstanders van de Vrede!

Door de verenigde krachtinspanning van allen, die de vrede liefhebben en de oorlog haten, kunnen de plannen van hen, die naar een nieuwe wereldbrand drijven worden verhinderd en de vrede worden gered.

LEVE DE SAMENWERKING VAN ALLE ANTI-OORLOGSKRACHTEN, VOOR HET BEHOUD VAN DE VREDE!

HET TWEDE CONGRES DER E.V.C.

Onmiddels is de oproep van het Landelijk Organisatie-Comité (Haakon Slotijn) Joh. Verhulststraat 26, AmsterdamZ. verschenen. Wij wekken alle vredesvrienden op zich plaatselijk aan en te sluiten en het bovengenoemde comité direct op de hoogte te stellen van de stichting van anti-oorlogscomité's in de bedrijven en van plaatselijke 2 October-comité's benevens van alle opgenomen plannen.

Next 10 Page(s) In Document Exempt